

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 17, Št. 2, Lusaka, Misijonska
Nedelja, 1985.

VESELE NOVOKRŠČENKE IZ LILANDE

Dragi prijatelji!

Misijonska nedelja je naš skupni praznik. Zedinjajo nas molitve za uspeh misijonskega dela in povezuje nas Kristus, ko nas vedno znova poziva k nenehni predanosti delu za misijone. Ob tej priliki, dragi prijatelji, naj Vam naš skromni listič posreduje nekaj naših novic in izkustev in naj Vam ponese naše iskrene pozdrave.

Vaši misijonarji v Zambiji.

*Draga Pavla! Se vedno
čakam tvoje pošte. Kaj se
je zgodilo? Ali si se se ti
→ (glej zadaj!)*

KLICALA STA ME "MAMA".

Letos avgusta so Barico Rous obiskali štirje zambijski misijonarji: Jože Rovtar, Jože Grošelj, Janez Mujdrica in Lojze Podgrajšek. Takrat je obljubila in kar kmalu tudi poslala sestavek za "Sončno Zambijo". Opisuje usodo dveh sirot:

"Gre za dvojčka Gregorja in Saro. V našo bolnico v Chilongo so ju prinesli iz oddaljene posvetovalnice za matere in otroke. Naša zdravniška skupina ta kraj obiskuje enkrat mesečno. Dvojčka sta ostala siroti, ker je njuna mati po porodu umrla. Ker pa po bema običaju otroci pripadajo materi in njenim sorodnikom, se oče seveda ni zanimal zanju. Ko so ju prinesli v bolnico, se je zdelo, da ju nihče ne bo vzel v oskrbo. Bila sta namreč tako majhna, da so mnogi menili, da ne bosta preživela. Saj nobeden ni tehtal 2,5 kg. Sestra oddelka je zaprosila mene, da bi ju vzela v oskrbo in jaz sem na to pristala.

V začetku so bile težave. Dojenčka nista prenesla vsake vrste mleka, tu pa seveda nimamo veliko izbire. Čez mesec dni sta pa le začela kazati znamenja rasti in napredovanja. Domači uslužbenci v bolnici so se ju dolgo izogibali. Po njihovem mnenju otrok, ki se ne bori za življenje in potem umre, ne prizadene trajnejšega žalovanja. Ne vem s kakšno čarovnijo je to povezano?! Ko pa je kazalo, da bosta otroka le ostala pri življenju, so se naenkrat mnogi zanimali zanju. Tako sta rastla in napredovala v veselje cele bolnice, najbolj sta pa seveda osrečevala mene.

Sorodniki dvojčkov se dolgo niso menili zanju. Le enkrat, ko sta bila stara štiri mesece, je prišla njuna teta na obisk in se je kar kmalu vrnila nazaj domov. Tako sta mala Sara in Gregor pri nas začela hoditi in govoriti. Ker so njuni sorodniki katoličani, sem ju jaz dala krstiti. Za botra sem naprosila dva domačina, ki delata v bolnici. Upala sem, da bosta v prihodnje prevzela njuno oskrbo, če bi bilo potrebno.

Večkrat, ko sem bila prosta in sem imela dovolj časa, sem fantka in punčko vzela s seboj v svoje stanovanje. V bolnici sta pa tudi že tekala za mano in me klicala 'mama'.

Pred dvema mesecema, skoraj po enem letu, je pa tista teta spet prišla na obisk. Prinesla je pismo iz občine in na podlagi tega pisma smo ji morali dvojčka izročiti. Po tukajšnjih običajih imajo sorodniki vedno pravico do otroka pa če so skrbeli zanj ali ne. Takrat sta dvojčka bila stara že eno leto in pol in veliko ljudi ju je želelo posvojiti toda sorodniki niso privolili.

Tako sta Gregor in Sara odšla v 150 km oddaljen kraj, v bližino tiste zdravniške posvetovalnice. Ko je naša skupina iz bolnice spet obiskala ta kraj, smo zvedeli, da je punčka že umrla. Menda je sama spala v majhni slamnati hišici, ki se je pa brez znane vzroka vžgala in Sara je umrla od opeklin. Fantek pa je bil ves shujšan in umazan in ni hotel nič govoriti. Čez mesec dni - to je bilo letos avgusta - smo pa zvedeli, da tudi fantka ni več. Nihče ni hotel povedati kaj se je z njim zgodilo, ker se vsi bojijo maščevanja. V tistem kraju še vse urejuje in vodi čarovnik!

Lep pozdrav. Barica. "

GLAS IZ MPIME

Iz bogoslovnega semenišča v Mpimi, kjer že dvanajst let od blizu spremlja razvoj poklicev v Zambiji, piše brat Jože:

"Čeprav imam bolj malo neposrednega stika z bogoslovci, vendar poznam vse, ki gredo skozi tri leta filozofije pri nas. Zaradi velikega osipa bi lahko bili razočarani pa vendar, ko vidimo, da imamo iz leta v leto več novomašnikov, nam to daje poguma za nadaljnje delo. Tudi če bi imeli le enega novomašnika letno, bi se napori, ki jih vlagamo v semenišče, še vedno izplačali. Lani in letos smo pa imeli kar po štirinajst novomašnikov.

Sredi septembra pridejo novi bogoslovci. Sprejetih je bilo enaintrideset. Najprej imajo "orientacijski tečaj", potem pa - še preden se vrnejo drugi in tretji letnik - prejmejo talarje. Računamo, da bo v prihodnjem šolskem letu, ki ga začinjamo 27. septembra, kar 70 bogoslovcev.

Moje delo je sicer med računi, ključi in popravili; med delavci, ki skrbijo za kuhinjo, krave, prašiče, kokoši in race, za pomaranče, banane, zelje, čebulo in solato. Kljub temu me pa zanima življenje fantov, ki bodo postali duhovniki.

Pred nekaj tedni sem se vrnil z dopusta pa se ob tej-le priložnosti zahvaljujem vsem, ki so me tako lepo sprejeli, kamorkoli sem prišel. Hvaležen sem pa tudi tistim prijateljem s katerimi se morda nisem osebno srečal, pa vem, da se mene in vseh misijonarjev spominjajo v molitvah. Naj Gospod vsem bogato povrne.

Čim dalj časa sem v misijonih, bolj čutim pomoč molitve in potrebo po božji pomoči pri našem delu. "Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo zidarji". Naj Vas Bog blagoslavlja in Devica Marija!

Pozdravlja br. Jože Rovtar".

TRETJIČ V ZAMBIJI

Dvanajstega avgusta letos sem že tretjič v življenju pristal v Zambiji. Živo se spominjam svojega prvega prihoda leta 1973. Bil sem poln radovednosti, Zambija pa je bila pod menoj zavita v temo noči in mojega neznanja. Ko sem leta 1979 prišel kot duhovnik, sem imel spet veliko vprašanj o sebi in o delu, ki me čaka. Toda vedel sem kam prihajam. Ko pa sem se vračal letos, sem imel občutek, da prihajam domov.

A kaj ko za lepo rožo tako rad tiči trn. Tudi za mojo vrnitvijo je bil - predstavitev. Štirinajst dni sem prebil v družbi starih znancev v Lusaki. Od ljudi pri Sv. Kizitu in Sv. Andreju sem se poslovil s po eno nedeljsko mašo, kupil še to in ono in bil sem pripravljen za novo delo.

Župnija Katondwe, kjer sem zdaj, je že znana misijonskim prijateljem. Radko Rudež je tod prebil kar 14 let, Lovro Tomažin 6, Janez Mujdrica 2, jaz sam pa tri mesece, ko sem se leta 1973 tukaj učil domačega jezika. Prvi Jezuiti so pa prišli v te kraje že leta 1911, zato župnija velja za drugo najstarejšo v škofiji. Poleg misijonskega središča okoli farne cerkve imamo še deset podružnic. Vse, razen ene, imajo primerne bogoslužne prostore.

Misijonsko središče ali "misijon" (to je ljudje, ki spadajo pod farni zvon), je seveda spet svet zase. Osnovna šola, dekliška gimnazija z internatom in bolnišnica dajejo delo določenemu številu ljudi, ki imajo svoje hiše v bližini delovnega mesta. Dodaj še deset sester in dva jezuita in srenja je imenovana.

Omenil sem, da sva tukaj dva jezuita. K sreči se kar dobro razumeva. Pred nama so bili vedno vsaj trije. In vsaj en brat. Zdaj pa je tudi brat odšel. Sobrat Jan, poljski jezuit, uči v nekaj milometrov oddaljeni gimnaziji za fante. Dušnopastirsko delo deliva s p. Janom, sam pa moram skrbeti tudi za naš vrt in krave, ki jih imamo in s katerih prodajo pokrivam številne stroške. Tukaj je še daleč čas, ko bodo duhovnika vzdrževali ljudje sami. Druga težava je pa, da so trgovine tako daleč. Skoraj vse kar potrebujemo moramo kupiti v 270 km oddaljeni Lusaki.

Pa še nekaj veselega: lepo je, da imamo bolnišnico tako blizu. V njej pa nadvse prijazne sestre. Njih prijaznost sem že izkusil: konec septembra me je "pobodla" malarija. Potem pa lepota narave, drevesa in v njih ptičje petje, ki me prebudi vsako jutro. Tudi "prava Afrika" ni daleč: slišali smo rjoveti leva, ob reki lahko vsak čas vidiš krokodile in povodne konje, da o opicah sploh ne govorimo. Te nam kradéjo sadje pri belem dnevu in tik ob hiši. Se ne zavedajo, da je "puškica že nabasana", posebej za te nesramne tatice...

Jože Grošelj
Katondwe Mission
P.O.Box 34546,
Lusaka, Zambia

IZ MUMBWE

V imenu treh slovenskih misijonarjev - lep pozdrav. Konec septembra sem se vrnil z dopusta v domovini. Vrnil se pa nisem v Čelston odkoder sem šel na dopust ampak v Mumbwo, kakih 150 km zahodno od Lusake. Tako se je zgodilo, da smo prvič trije Slovenci skupaj na isti župniji v Zambiji: Radko Rudež, Janez Mujdrica in podpisani.

Dopust je bil odličen. Več tednov sem porabil za počitek na morju. V Sloveniji in Avstriji sem obiskal stare in nove prijatelje. Slovensko cerkev sem doživel kot vitalno in misijonsko usmerjeno. Duhovno in telesno okrepčan sem se vrnil na "teren" kamor me pošilja Slovenska cerkev. Hvala škofom, misijonskim sodelavcem in dobrotnikom doma in vsem drugim, ki z molitvijo spremljajo moje delo tukaj.

Ko sem prišel v Mumbwo sem našel oba patra, Radkota in Janeza, sredi zavzetega dela. Janez, ki je tudi pred kratkim prišel v Mumbwo, se je kar hitro "uveljavil" v mestu samem, ki ima gimnazijo, zapor, bolnico in več krščanskih občestev. Radko pa v glavnem oskrbuje podružnice, ki jih je menda 30. Takoj smo začeli debatirati in planirati, kako bi najboljše upravljali to ogromno župnijo v večjo božjo čast.

Na koncu naj Vam pa zaupam še svojo trenutno zaskrbljenost. V zadnjih 12ih letih dela v Zambiji sem bil župnik na dveh velikih mestnih župnijah v Lusaki. Ker so verniki precej prispevali za potrebe župnije in župnišča, nikoli nismo zabredli v neznosne finančne probleme. V Mumbwi se pa zdi, da bo drugače. Ogromno področje, ogromni

izdatki zaradi velikih razdalj in pastoralnih potovanj, bencin pa drag! Čeprav so župljani velikodušni, še zdaleč ne bodo mogli kriti vseh stroškov, ki jih imamo v župniji. - V zupanju v božjo previdnost vas lepo pozdravljam. Janez Mlakar.

P. Miha Drevenšek 16. tega meseca gre domov na obisk k bolni mami. Spomnimo se ju v molitvah!

P. Ernest Benko "firbčno" čaka na otvoritev novih poslopij za njegove pripravnike za noviciat. V nove prostore bo lahko sprejel več pripravnikov, kar bo pa prineslo tudi večjo odgovornost. Vendar Ernest, ki zna tatove zapoditi s strelom skozi okno, tudi pred novimi nalogami ne bo klonil.

P. Stanko Rozman zapušča Mumbwo. Slišati je bilo, da gre v Kizito v pomoč Lojzetu Podgrajšek.

Br. Zdravko Kravos se je že kar vdomačil na gimnaziji v Časi. V Lusaki ga pa pogrešamo, kajti ko se snidemo, nam manjka njegov močni bas!

Novoletno srečanje slovenskih misijonarjev bo v Mumbwi od 6. do 8. januarja 1986. Zbrali se bomo 6. popoldne. Vabljeni ste tudi vi daljni prijatelji! Novi naslovi. Ker naslove naših misijonov verjetno imate, tukaj le opozarjamo, da sta p. Mlakar in p. Mujdrica v Mumbwi, P.O.Box 830022, Zambia. P. Stanko Rozman bo pa verjetno imel isti naslov kot je spodaj pripisan. Naslov p. Grošelja najdete na koncu njegovega članka na strani šest.

Izdajajo SLOVENSKI MISIJONSRJI
P.O.Box 330084, Lusaka.

Printed by Baptist Press, Lusaka.

tes do smrti' zametil?
Iskre pozdrav -
voj' Lojze Podgrajšek